32004D0017

2004 1 9 EUROPOS SAJUNGOS OFICIALUSIS LEIDINYS L 5/79

TARYBOS SPRENDIMAS

2003 m. gruodžio 22 d.

iš dalies keičiantis Bendrųjų konsulinių instrukcijų V dalies 1.4 punktą ir Bendrojo vadovo I dalies 4.1.2 punktą, kad būtų įtrauktas reikalavimas turėti sveikatos draudimą kelionės metu kaip vieną iš patvirtinamųjų dokumentų norint gauti vienodą atvykimo vizą

(2004/17/EB)

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į 2001 m. balandžio 24 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 789/2001, paliekantį Tarybai įgyvendinimo įgaliojimus dėl tam tikrų išsamių nuostatų ir praktinės tvarkos nagrinėjant prašymus išduoti vizą [1],

atsižvelgdama į 2001 m. balandžio 24 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 790/2001, paliekantį Tarybai įgyvendinimo įgaliojimus dėl tam tikrų išsamių nuostatų ir praktinės tvarkos vykdant pasienio kontrolę bei priežiūrą [2],

atsižvelgdama į Graikijos Respublikos iniciatyvą,

kadangi:

(1) Tamperėje posėdžiavusios Europos Sąjungos Vadovų Tarybos išvadų 22 punkte pabrėžiama, kad „turėtų būti toliau plėtojama bendra aktyvi politika dėl vizų ir suklastotų dokumentų, įskaitant glaudesnį ES konsulatų trečiosiose šalyse bendradarbiavimą…“.

(2) Esminė bendros vizų išdavimo politikos taikymo sąlyga yra kuo didesnis vizų išdavimo sąlygų suderinimas, ypač kalbant apie patvirtinamuosius dokumentus, susijusius su pragyvenimo šaltiniais, pateikiamus paremiant prašymus išduoti vizą.

(3) Vizų prašytojams, be kitų reikalaujamų pateikti patvirtinamųjų dokumentų, reikia turėti individualaus ar grupinio draudimo, padengiančio visas išlaidas kelionės metu, kurios gali atsirasti ryšium su grąžinimu į tėvynę dėl sveikatos priežasčių, skubios medicinos pagalbos ir (arba) neatidėliotino gydymo ligoninėje buvimo valstybės narės, taikančios visas Šengeno *acquis* nuostatas, teritorijoje, įrodymą.

(4) Prašytojai paprastai turėtų sudaryti draudimo sutartį savo gyvenamosios vietos valstybėje. Tais atvejais, kai tai neįmanoma, jie turėtų siekti apsidrausti bet kurioje kitoje šalyje.

(5) Tikslinga numatyti reikalavimo turėti draudimą kelionės metu išimčių galimybę diplomatinių, tarnybinių ir kitų oficialių pasų turėtojams ir, remiantis vietinio konsulinio bendradarbiavimo sistema, numatyti galimybę nustatyti, kad tam tikrų trečiųjų valstybių piliečiai neturėtų laikytis šio reikalavimo. Be to, diplomatinė arba konsulinė įstaiga, nagrinėdama prašymą, turėtų galėti konkrečiais atvejais atsisakyti šio reikalavimo, jei ji mano, kad tai reikia daryti.

(6) Tikslinga, kad vizos įklijos nacionalinių įrašų skyrelyje būtų pastaba, paaiškinanti, ar vizos turėtojas buvo atleistas nuo reikalavimo turėti draudimą kelionės metu. Bendrasis vadovas turėtų būti iš dalies pakeistas siekiant nustatyti, kad tais atvejais, kai vizos turėtojas negali pateikti tokio draudimo įrodymo sienos kirtimo punkte, atsakingas pareigūnas turi patikrinti, ar tokia pastaba yra įrašyta.

(7) Kaip nustatyta prie Europos Sąjungos sutarties ir Europos bendrijos steigimo sutarties pridedamo Protokolo dėl Danijos pozicijos 1 ir 2 straipsniuose, Danija nedalyvauja priimant šį sprendimą ir dėl to jis nėra jai privalomas ar taikytinas. Kadangi šį sprendimą numatoma priimti siekiant plėsti Šengeno *acquis* pagal Europos bendrijos steigimo sutarties trečiosios dalies IV antraštinės dalies nuostatas, todėl Danija pagal minėto protokolo 5 straipsnį per šešis mėnesius nuo tos dienos, kai Taryba priims šį sprendimą, turės nuspręsti, ar ji perkels jį į savo nacionalinės teisės aktus.

(8) Islandijos ir Norvegijos atžvilgiu, šis sprendimas yra Šengeno *acquis* nuostatų plėtojimas, kaip apibrėžta Europos Sąjungos Tarybos, Islandijos Respublikos ir Norvegijos Karalystės sudarytame susitarime dėl pastarųjų dviejų valstybių asociacijos įgyvendinant, taikant ir plėtojant Šengeno *acquis* [3], kuris priskiriamas sričiai, nurodytai Tarybos sprendimo 1999/437/EB dėl tam tikrų priemonių taikant tą susitarimą [4] 1 straipsnio A punkte.

[1] OL L 116, 2001 4 26, p. 2.
[2] OL L 116, 2001 4 26, p. 5.
[3] OL L 176, 1999 7 10, p. 36.
[4] OL L 176, 1999 7 10, p. 31.

(9) Šis sprendimas yra Šengeno *acquis* nuostatų plėtojimas, kuriame Jungtinė Karalystė pagal 2000 m. gegužės 29 d. Tarybos sprendimą 2000/365/EB dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės prašymo dalyvauti įgyvendinant tam tikras Šengeno *acquis* nuostatas [1] nedalyvauja; dėl to Jungtinė Karalystė nedalyvauja priimant šį sprendimą, ir jis nėra jai privalomas ar taikytinas.

(10) Šis sprendimas yra Šengeno *acquis* nuostatų plėtojimas, kuriame Airija pagal 2002 m. vasario 28 d. Tarybos sprendimą 2002/192/EB dėl Airijos prašymo dalyvauti įgyvendinant kai kurias Šengeno *acquis* nuostatas [2] nedalyvauja; dėl to Airija nedalyvauja priimant šį sprendimą ir jis nėra jai privalomas ar taikytinas.

(11) Šis sprendimas yra aktas, grindžiamas Šengeno *acquis* ar kitaip susijęs su juo, kaip apibūdinta 2003 m. Stojimo akto 3 straipsnio 2 dalyje,

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Bendrųjų konsulinių instrukcijų V dalies 1.4 punkto antros pastraipos trečioje įtraukoje po žodžių „(žr. 7 priedą)“ įrašoma:

„Be to, paremdami trumpalaikės arba kelionės vizos prašymą, prašytojai turi įrodyti, kad jie turi pakankamą ir galiojantį individualų ar grupinį draudimą kelionės metu, padengiantį visas išlaidas, kurios galėtų atsirasti ryšium su grąžinimu į tėvynę dėl sveikatos priežasčių, skubios medicinos pagalbos ir (arba) neatidėliotino gydymo ligoninėje.

Prašytojai paprastai turėtų sudaryti draudimo sutartį savo gyvenamosios vietos valstybėje. Tais atvejais, kai tai neįmanoma, jie turėtų siekti apsidrausti bet kurioje kitoje šalyje. Jei draudimo sutartį prašytojo vardu sudaro jį kviečiantis asmuo, šis turėtų tai daryti pagal savo gyvenamąją vietą.

Draudimas turi galioti visoje valstybės narės, taikančios visas Šengeno *acquis* nuostatas, teritorijoje, ir aprėpti visą asmens buvimo laikotarpį. Minimali draudimo suma – 30 000 eurų.

Paprastai šio draudimo įrodymas pateikiamas išduodant vizą.

Diplomatinė atstovybė arba konsulinė įstaiga, kompetentinga nagrinėti prašymą išduoti vizą, gali nuspręsti, kad šis reikalavimas yra įvykdytas, kai nustatoma, kad atitinkamo lygio draudimas gali būti numanomas atsižvelgiant į prašytojo profesinę padėtį.

Diplomatinė atstovybė arba konsulinė įstaiga kiekvienu konkrečiu atveju gali nuspręsti nuo šio reikalavimo atleisti diplomatinių, tarnybinių ir kitų oficialių pasų turėtojus, arba kai tai sudaro jos nacionalinius interesus užsienio politikos, vystymosi rėmimo srityje ar kitus itin svarbius valstybės interesus.

Reikalavimo pateikti draudimo kelionės metu įrodymą išimtys taip pat gali būti daromos, kai, remiantis vietinio konsulinio bendradarbiavimo sistema, nustatoma, kad tam tikrų trečiųjų valstybių piliečiams neįmanoma gauti tokio draudimo.

Vertindamos, ar draudimas yra pakankamas, valstybės narės gali pasitikrinti, ar reikalavimai draudimo bendrovei galėtų būti išieškoti valstybėje narėje, Šveicarijoje ar Lichtenšteine“.

2 straipsnis

Bendrojo vadovo I dalies 4.1.2 punkto gale įrašomos šios pastraipos:

„Pagal Bendrųjų konsulinių instrukcijų V dalies 1.4 punkto antros pastraipos trečią įtrauką vizos prašytojai, paremdami trumpalaikės arba kelionės vizos prašymą, privalo įrodyti, kad jie turi pakankamą ir galiojantį individualų ar grupinį draudimą kelionės metu, padengiantį visas išlaidas, kurios galėtų atsirasti ryšium su grąžinimu į tėvynę dėl sveikatos priežasčių, skubios medicinos pagalbos ir (arba) neatidėliotino gydymo ligoninėje.

Tačiau trečiosios šalies pilietis, kuriam taikomas vizos reikalavimas, gali būti atleistas nuo pirmesnėje pastraipoje minėto reikalavimo. Tokiais atvejais diplomatinė atstovybė, konsulinė atstovybė arba sienos kontrolės įstaiga vizos įklijos nacionalinių įrašų skyrelyje dėl to įrašo pastabą „NO INSURANCE REQUIRED“(„DRAUDIMAS NEREIKALAUJAMAS“).“

3 straipsnis

Šis sprendimas taikomas nuo 2004 m. birželio 1 d.

Šis sprendimas skirtas valstybėms narėms pagal Europos bendrijos steigimo sutartį.

Priimta Briuselyje, 2003 m. gruodžio 22 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

A. MATTEOLI

---

[1] OL L 131, 2000 6 1, p. 43.

[2] OL L 64, 2002 3 7, p. 20.